

τους καλύτερους τυχερούς. Μου είπανε ότι εγώ και άλλοι τρεις θα πηγαίναμε νυχτερινοί το ίδιο βράδυ. Την ημέρα αυτή που φτάσαμε, το απόγευμα, πάρα τον κύριο Μιχάλη και βγήκαμε βόλτα να δούμε την περιφέρεια που ήταν μερικά σπίτια και ρωτάγαμε με νοήματα για κανένα δωμάτιο για να νοικιάσουμε αλλά αυτοί μας κοροϊδεύανε. Το βράδυ αρχίσαμε δουλειά στις 11.20. Ρώτησα με κάποιον με τι θα πάμε και μας είπε ότι θα κατέβουμε στο δρόμο και θα περάσει το λεωφορείο να μας πάρει. Δε μας είπες σε ποιο μέρος του δρόμου θα περιμένουμε δεξιά ή αριστερά κι εμείς περιμέναμε στο δεξιό μέρος εφόσον έπρεπε να είμαστε στο αριστερό. Πέρασε η ώρα, ήταν περασμένα μεσάνυχτα, εμείς περιμέναμε και συζητάγμε τα χάλια μας και σταματάει ένα λεωφορείο, ο οδηγός κατάλαβε ότι εμείς είχαμε χάσει τον προσανατολισμό και το λεωφορείο είχε εργάτες από διάφορα εργοστάσια και τους πήγαινε στα σπίτια τους. Μας κάνει νόνη μας ο οδηγός να μπούμε μέσα και εμείς μπήκαμε μέσα και λέει καθίστε. Το λεωφορείο πήγαινε περίπου τέσσερα χιλιόμετρα και μετά μας πήγε στο ίδιο μέρος που μας πήρε και μας άφησε κι εμείς πήγαμε για ύπνο και ξυπνήσαμε το πρωί, καλό ξημέρωμα κι έτσι χάσαμε το πρώτο μεροκάματο. Καλή αρχή στην Australia.

Το άλλο βράδυ πήγαμε στη δουλειά, δουλέψαμε τέσσερις μέρες. Την τέταρτη μέρα μας είπε κάποιος ότι είχαμε τηλεγραφήματα από τις γυναίκες μας, να πάμε να τα πάρουμε. Της είχαν φέρει σε άλλα hostel. Το μέρος αυτό λεγόταν (*) Εγώ όταν έφυγα από την Μπονεγκίλα άφησα στην γυναίκα

Πάνω αριστερά: Με παιδιά και εγγόνια σε ευτυχισμένες στιγμές. Πάνω δεξιά: Η κόρη του Σωτήρη Πατρινού Μαρία Κλάδη. Πάνω: Επίσκεψη στη Μπονεγκίλα με την γυναίκα του Άννα και την κόρη του Μαρία. Δεξιά: Ο Σωτήρης Πατρινός την ημέρα του γάμου του.

μου μία λίρα και είχαν μείνει οι δύο λίρες. Όταν πήραμε τα τηλεγραφήματα είχε λάβει και ο κύριος Μιχάλης το ίδιο τηλεγράφημα. Είπα στο Μιχάλη ότι εγώ θα πάω να φέρω τη γυναίκα μου και αμέσως ο Μιχάλης μου λέει θα σου δώσω κι εγώ τρεις λίρες να μου φέρεις και τη δική μου γυναίκα και τα παιδιά μου. Ο κύριος Μιχάλης είχε τρία κοριτσάκια, το μεγαλύτερο ήταν εφτά χρονών και το μικρότερο δύο. Με ρώτησε ο κύριος Μιχάλης πως θα πας αφού δεν ξέρεις και εγώ του είπα ο θέρος βοηθός. Ήταν κάποιος άλλος εκεί που μιλούσαμε με τον κύριο Μιχάλη ο οποίος είχε κι αυτός τηλεγράφημα από τη γυναίκα του και μου λέει αμέσως, θα έρθω και εγώ να πάμε μαζί, αλλά πως θα πάμε που δεν ξέρουμε που είναι το μέρος αυτό. Εγώ αμέσως του απάντησα κανένας δε χάνεται. Το βράδυ που πήγαμε στη δουλειά ήταν ένας Έλληνας που είχε έρθει στην Αυστραλία έξι μήνες πρώτα από εριάς και κατά τύχη τον ρώτησα μήπως ξέρει σπίτι να το νοικιάσουμε. Αυτός μου είπε αμέσως, ναι, ξέρω δύο Έλληνες που έχουν αγοράσει σπίτι και ζητάνε να βρούνε ενοικιαστές, ελάτε το πρωί να πάμε να το δείτε. Το πρωί ξεκινάμε οι

κύριος Μιχάλης και ο άλλος μαζί και πήγαμε και όταν το είδαμε ο κύριος Μιχάλης λέει εσύ θα μείνεις στο σπίτι και εγώ στο γκαράζι που έχω και τρία παιδιά. Συμφωνήσαμε με τους ιδιοκτήτες να τους δίνουμε πέντε λίρες ο καθένας το δεκαπενθήμερο που πληρωνόμαστε. Την άλλη μέρα όταν τελείωσα με τη δουλειά λέω στην παρέα που θα ερχότανε μαζί μου: το μεσημέρι θα πάρουμε το τραίνο και θα φύγουμε. Πήγαμε στο σταθμό του τρένου και δείχναμε το τηλεγράφημα και παίρναμε το εισιτήριο. Τα εισιτήρια ήταν πολύ φινά. Κατά τις 12 το μεσημέρι παίρνουμε το τραίνο και φτάσαμε στο σταθμό πολύ αργά. Το βράδυ ήταν πολύ νύχτα. Εκεί περίμεναν δύο ταξιά και πάμε στο ένα και δείχνουμε του ταξιτζή το τηλεγράφημα και μας κάνει νόνη με δύο λίρες. Μπαίνουμε μέσα στο ταξί και προχωράγματε για αρκετές ώρες, ίσως να μας το έκανε επίποδες για να πάρει περισσότερα λεφτά. Όταν το βρήκε μας είπε να του δώσουμε ακόμη μια

λίρα. Λέω στην παρέα μου, να του δώσουμε γιατί μας γυρίζω όλη τη νύχτα, ως το πρωί. Είδαμε σε ένα μέρος να βγαίνει καπνός, ήταν μόλις εξημέρων και πήγαμε κοντά. Εκεί ήταν ο μάγειρας που μαγείρευε το πρωινό. Όταν μας είδε κατάλαβε τι ζητάμε και με τά νοήματα μας είπε να πάμε στο τελευταίο δωμάτιο να βρούμε αυτό που ζητάμε.

Εκεί βρήκαμε τις γυναίκες. Μόλις μας είδαν δεν το πίστευαν. Κλάματα εδώ, κλάματα εκεί. Μόλις ξημέρωσε καλά, είπαμε να ξεκινήσουμε για να ανέβουμε στο δρόμο. Ήταν ο δρόμος λίγο μακριά, μας λέει κάποιος εκεί, μπν βιαζόσαστε γιατί λεωφορείο έχει μόνο μια φορά στην ημέρα κάθε 11 ή ώρα που πήγαινε στο σταθμό του τρένου και μας έδωσε αρκετή ώρα να κουβαλήσουμε τις βαλίτσες τα παιδιά και τις γυναίκες.